

Όλοι έχουν δικαιώματα! Εμείς;

του Στέλιου Παπαντωνίου

Το τελευταίο που έχει σημασία για τους κυρίους παίκτες του Κυπριακού είναι ο ελληνικός πληθυσμός της Κύπρου. Για τα βουλήματά του δεν τον ρωτά κανείς, γιατί ξέρει ότι θέλει ό,τι και οι άλλοι λαοί, την ελευθερία του. Αλλά είπαμε: για τους άλλους ο ελληνικός κυπριακός λαός είναι δευτέρας κατηγορίας πολίτες, γι' αυτό πρώτα ενδιαφέρει το αεροπλανοφόρο Κύπρος ως θέση γεωστρατηγική, ως πλουτοπαραγωγός περιοχή, ως εκμεταλλεύσιμη γη, θάλασσα, αέρας, ήλιος, γι' αυτό και οι γηγενείς από αρχαιοτάτων χρόνων που αποτελούν και το εμπόδιο στην εκμετάλλευση καταπιέζονται και συμπίεζονται μέχρις ανυπαρξίας. Η Τουρκία θέλει να έχει δικαιώματα, γιατί σχεδίασε ο Νικιάτ Ερίμ την ανακατάληψη της Κύπρου, κατάληψη που άρχισε το 1571 και πρέπει -άσχετα με το «διάλειμμα» της αγγλικής κυριαρχίας- να συνεχιστεί. Οι αγώνες για ελευθερία είναι ψιλά γράμματα! Οι Έλληνες κάτοικοι της Κύπρου αποτελούν εμπόδιο, υπάρχουν άλλοι πρωτοκλασάτοι, οι Μωαμεθανοί, που έγιναν Τούρκοι, και από μειονότητα του 18% μεγάλωσε σε κοινότητα και από κοινότητα σε λαό (για όλα υπάρχουν λόγοι: αν δεν έχεις λαό, πώς θα έχεις κράτος;). Σχέδια από το 1950 εφαρμόζονται το 1963 και το 1974. Οι Τουρκοκύπριοι -λένε οι εκπρόσωποί τους- έχουν άσχημη πείρα, τους καταδιώκουν οι Ρωμιοί (η αλήθεια αντεστραμμένη!). Πρέπει να υπάρχει τουρκικός στρατός να τους προστατεύει!!! Και τα δικά μας κλατσακλίμπανα επαναλαμβάνουν: πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη τους φόβους των Τουρκοκυπρίων αδελφών. Και πόσους τους υπολογίζεις, πόσοι απέμειναν, που τους καταγώνιασαν οι έποικοι; Αλλά εδώ τοιμουδιά. (Σύγχυση αδελφών.)

Έχει δικαιώματα η Αγγλία, έχει τις βάσεις. Θέλω κι εγώ, λέει η Τουρτζιά. Οι Άγγλοι όχι μόνο δεν έφυγαν αλλά ακόμα και τώρα θέλουν να έχουν τον κύριο λόγο στις διαπραγματεύσεις στα βουνά της Ελβετίας. Χάσαμε και τον μπουσούλα να μη μένουν έσσω τους αυτοί οι άνθρωποι να διαπραγματεύονται και να γυρίζουν τα όρη και τα παραρά, γιατί τους τραβά από τη γραβάτα (όσους φορούν) ο Άιντε.

Δικαιώματα η Αγγλία, η κύρια καταστροφέας του Ελληνισμού της Κύπρου, με τα διαίρει και βασίλευε, με το φόβητρό της για επιστροφή της Κύπρου στην Τουρκία, όταν τα έβρισκε σκούρα στις απαιτήσεις μας για ένωση με την Ελλάδα, με τις καταδίκες στον δι' αγχόνης θάνατο των παλικαριών μας που αγωνίζονταν για τα ιδανικά της φυλής. Αγγλία: η μήτηρ πάντων των κακών και πασών των κακιών που επέπεσαν στον τόπο.

Και μιλάμε για ρατσισμό! Πιπιλίζουν όλη μέρα τα μυαλά των παιδιών μας στα σχολεία, και ξεχνούμε πως εμείς είμαστε τα πρώτα θύματα του ρατσισμού σ' αυτόν τον τόπο. Έχεις δικαίωμα να επιστρέψεις στο σπίτι σου, πρόσφυγα; Γιατί σου το αφαιρούν, παρουσιάζοντάς σου τα πράγματα εντελώς αντίθετα; Γιατί είσαι κι εσύ κι εγώ και όλοι οι Έλληνες της Κύπρου θύματα ρατσισμού,

των ρατσιστών Εγγλέζων και Τούρκων, που νομίζουν πως είναι ανώτερης φυλής. Μόλις κάποιος δικός τους πάθει κάτι, ο Ερντογάν μπορεί να κηρύξει και πόλεμο. Τούρκος πολίτης ίσον χρυσός και πολύτιμος λίθος. Οι άλλοι είμαστε γι' αυτούς ραγιάδες, ό,τι κι αν σημαίνει.

Η Αγγλία έχει δικαιώματα, λέει. Η Τουρκία έχει δικαιώματα, λέει. Μόλις πούμε κι εμείς ν' ανοίξουμε το στόμα και να υπενθυμίσουμε πως είμαστε η πλειοψηφία σ' αυτόν τον τόπο, πως ο πολιτισμός της Κύπρου είναι από αρχαιοτάτων χρόνων ελληνικός, πως η κυπριακή διάλεκτος είναι ελληνική, πως αγωνιστήκαμε για ένωση με την Ελλάδα, αυτό ήθελε η συντριπτική πλειοψηφία των Ελλήνων του τόπου και των κατοίκων του τόπου, το ογδόντα τοις εκατόν, μόλις ανοίξει το στόμα του ο Έλληνας υπουργός ή πρωθυπουργός να μιλήσει και να μας υπερασπιστεί, αμέσως συγνεφιάζουν οι ουρανοί των οχτρών: Θεός φυλάξει, κάμαμε τόσο αγώνα να σας απομακρύνουμε από την Ελλάδα, κι εσείς ακόμα εκεί; Ναι εκεί και τώρα και πάντα.

Γιατί δεν είναι δυνατόν όλοι να θέλουν να έχουν δικαιώματα σ' αυτόν τον τόπο και να μην έχουμε εμείς.

Αιχμάλωτοι 1974

Ποιός να μας το 'λεγε
 πως τα λεωφορεία
 που μας έπαιρναν στα μακρινά
 αγαπημένα προσκυνήματα
 θα τα περιμέναμε με κομμένη την ανάσα
 για να δούμε
 αν θα μας έφερναν τα παιδιά μας
 για να δούμε
 αν θα επέστρεφε η καρδιά μας στη δέση της.

Πέτρος Ι. Πετρίδης

Από την ποιητική συλλογή «Το δάκρυ της ψυχής»,
 Μάρτιος 2016